

- Hvad med dig selv?
- Hvad mener du?
- Er du kold i røven? Lidt?
- Næh, jeg er bare ude efter nogen gode sladderhistorier. I øvrigt har jeg for mange hæmorroider til at være kold i røven.
- Ha ha ha.
- Det er altså, hvad du kan præstere?
- Beklager.
- Ja, det var jo en mager forestilling. Men hav det nu godt.
- I lige måde. Det er altid godt, når du ringer.
- Okay.
- Okay.
- Farvel med dig.
- Farvel.

Det siger sig selv, at hr. Rifbjerg i den periode (1959-1964), hvor han redigerede Vindrosen sammen med Villy Sørensen, traf mange interessante og spændende mennesker fra det litterære og kulturelle miljø. Det kunne slet ikke undgås, det lå så at sige i kortene. Det var ikke bare Peter Ronild og Jørgen Gustava Brandt og Jørgen Sonne, det var også så afvekslende personligheder som Poul Vad og Orla Bundgård Povlsen. Den sidstnævnte kørte gerne ind til byen på sin Nimbus-motorcykel med sidevogn. Der var sjældent nogen i sidevognen ud over de forsyninger, Orla Bundgård Povlsen havde brug for til sin bytur, dvs. en snes bajere og en flaske snaps. Han var en stor, flot mand, fhv. smed, og når han kom ind på redaktionskontoret, fyldte han det næsten helt ud. Han satte sig i en stol i hjørnet og betragtede hr. Rifbjerg og Villy Sørensen, så stak han hånden ned i sejldugstasken og tog en pilsner frem og lukkede den op. Han havde en meget dyb stemme, og før han drak, løftede han flasken og sagde:

- Skål.

Det var meget almindeligt, at besøgende på redaktionen blev budt på en øl, men Orla Bundgård Povlsen havde sit eget øl med, så han ikke behøvede at vente. Kom der andre gæster, mens han var der, tog han gerne imod en af redaktio-

nens bajere sammen med de andre, og når han havde fået lukket den op, løftede han flasken og så på de andre og sagde:

- Skål.

Indimellem sagde han også andet, men det var ikke ret meget, og det blev tit sagt med en så dyb stemme, at det var svært at høre, hvad han sagde. Det var sjældent noget, der havde direkte med tidsskriftet eller redaktionen eller forlaget at gøre, det var mere tilfældige konstateringer, der syntes at more ham selv, for han lo gerne, og hans latter var lige så dyb som hans stemme og gik ligesom indad. Af og til havde han digte med, og redaktørerne læste dem, og af og til trykte de også et par stykker. Det var udmærkede digte, der handlede om de nære ting og hverdagen og bajere, og der var det specielle ved dem, at hr. Bundgård Povlsen skrev „av“ i stedet for „af“, så hver gang redaktørerne læste et digt af ham, sad de og sagde „av“. Det kunne virke lidt forvirrende, men det gjorde også digtene mere interessante, for der var ingen andre, der skrev „av“ i stedet for „af“. Hr. Rifbjerg tænkte på, at det var godt, han ikke var præst og skulle fremsige påkastelsesordene ved en begravelse i hr. Bundgård Povlsens mundart: „Av jord er du kommet, til jord skal du blive, av jord skal du genopstå.“ Det var aldrig gået.

Selvfølgelig var der ingen, der sagde noget om de av'er, der blev aldrig sagt noget om alle de mærkelige mennesker, der kom på Vindrosen, det var jo givet, at når det drejede sig om digtere og kulturpersonligheder, måtte de være underlige. Hvorfor det var sådan, blev diskuteret, men hver gang der blev banket på døren til redaktionen, før Villy Sørensen og hr. Rifbjerg lidt sammen, det var aldrig til at vide, hvad det var for en oggenok, der dukkede op. Det kunne jo f. eks. være Jørgen Nash, han havde været der lige fra starten, ja næppe havde Villy Sørensen og hr. Rifbjerg sat sig i redaktørstolen, før Jørgen Nash dukkede op, og hvis han ikke selv kom, ringede han på telefonen og sagde med sin østjyske lidt slæbende stemme: